LIBRIS

UNU

ÎNTR-O DIMINEAŢĂ DE OCTOMBRIE a anului 1872, New Yorkul era atât de înceţoşat şi plin de fum negru, încât de-abia puteam întrezări trotuarul de vizavi. Cu toate astea, îmi vedeam sârguincios de sarcina de a mătura micuţa noastră curte, în care era o firmă pe care scria:

ENOCH MIDDLEDITCH
FOTOGRAF MONDEN

Ridicându-mi întâmplător privirea, am fost surprins să văd la portiţa noastră de fier o fată de culoare ce părea să fi apărut din ceaţă. Îmbrăcată în haine negre de bumbac, specifice slujnicelor, purta pe cap o bonetă albă, de sub care îi ieşea o şuviţă cârlionţată. Deşi se vedea clar că era servitoare,

avea o postură dreaptă, chiar mândră, şi nu arăta câtuşi de puţin respectuoasă. Fata părea să aibă tot paisprezece ani, la fel ca mine, dar chipul fin, rotund şi smead îi era complet impasibil, iar ochii îi luceau cu o intensitate pătrunzătoare.

Prima oară am crezut că se uita la mine, însă mi-am dat apoi seama că atenţia îi fusese atrasă de semnul din curte.

— Te pot ajuta cu ceva? am întrebat-o.

— Tu cine eşti? răspunse ea, îndreptându-şi privirea spre mine.

Întrebarea directă a fetei mă luă prin surprindere.

— Ucenicul domnului Middleditch, i-am zis.

— Face portrete?

— Portrete, cărţi de vizită şi tablouri.

— Stăpâna mea, doamna Frederick Von Macht, doreşte un portret.

— Ai nimerit exact la locul potrivit.

— Bun, spuse fata, atunci va veni mâine, la ora două.

Deşi surprins de îndrăzneala ei, i-am zis că-i voi transmite acest lucru angajatorului meu, căci afacerile nu mergeau deloc bine şi ştiam că domnul Middleditch nu avea nicio treabă importantă.

Salutându-mă scurt din cap, fata se întoarse şi dispăru în ceaţă la fel de iute şi de misterios cum apăruse.

Nu doar că m-am întrebat cine era şi de unde venea acea făptură ciudată, dar nici n-am fost sigur dacă să o cred sau nu. Ştiind însă că ar fi fost bine pentru noi ca stăpâna ei să vină la o şedinţă foto, am lăsat la o parte toate îndoielile şi m-am grăbit să-i spun domnului Middleditch că avea un client.

Totuşi, era ceva ce mă neliniştea atât de mult, încât pur şi simplu nu mi-o puteam scoate din minte. Să fi fost felul în care apăruse şi dispăruse în ceaţă? Să fi fost tonul vocii? Sau să fi fost intensitatea privirii?

Acestea fiind spuse, trebuie să recunosc că nimic din înfăţişarea fetei nu prevestea evenimentele extraordinare ce aveau să urmeze.

LIBRIS

DOI

Numele meu este Horace Carpetine. M-am născut în oraşul New York, unde mi-am şi petrecut tinereţea. Am trăit ani frumoşi acolo, deşi în vremea copilăriei mele s-a iscat marea revoltă naţională cunoscută sub numele de Războiul Civil. Vă asigur însă că n-a fost nimic civil în acel conflict — sau, cel puţin, nu în New York.

Tatăl meu, un bărbat scund, îndesat şi chel, era ceasornicar şi răspândea mai mereu un miros vag de ulei mineral fin. Era un susţinător înflăcărat al aboliţionismului* şi al republicanilor radicali, dar şi al adepţilor lui Abraham Lincoln şi al ideilor politicianului şi fondatorului ziarului *New York Tribune*, Horace Greeley. De fapt, numele meu de botez l-am primit după prenumele domnului Greeley.

* Mişcare politică apărută în SUA, care urmărea desfiinţarea sclaviei negrilor. (n. red.).

Fiind un mare partizan al ştiinţei, tata considera că superstiţiile nu sunt altceva decât nişte baliverne. Orice apariţie neobişnuită, spunea el, avea cu siguranţă o explicaţie logică şi toate întâmplările de acest gen trebuiau analizate în lumina raţiunii.

Mama era croitoreasă de rochii de gală şi lucra acasă pentru o creatoare de modă care îşi spunea Madam D'Arco.

Aveam un frate mai mare şi o soră şi mai în vârstă, pe nume Harriet (botezată după scriitoarea Harriet Beecher Stowe*), care şi-a găsit bunăstarea măritându-se cu un funcţionar vamal, domnul Toby McClain, şi care mă făcuse deja unchi până la momentul în care începe povestea mea.

Fratele meu, John (botezat după John Brown, un aboliţionist martir), lucra deja în ceasornicăria tatălui meu şi era menit să-şi aleagă aceeaşi profesie.

Eu, fiind cel mai mic dintre ei, am fost crescut în multe privinţe ca unic copil al familiei şi am locuit cu părinţii mei într-un apartament de la etajul al treilea, pe strada Mulberry, în Manhattan. Fiind ager la minte, până să împlinesc paisprezece ani eram deja destul de vorbăreţ, ştiam să citesc şi mă pricepeam binişor la aritmetică şi la geometrie. Tatei îi făcea o deosebită plăcere să mă atragă în ceea ce el numea „dezbateri filosofice", când argumentam pe tema unor întrebări de genul: „Ce este adevărul?" sau „Ce-i mai util în epoca modernă, raţiunea sau credinţa?".

La drept vorbind, tatei îi plăcea să se laude cu ideea că eram un exemplu printre adolescenţii erei industriale. În

* Harriet Beecher Stowe (1811 – 1896), scriitoare americană cunoscută mai ales ca autoare a „Colibei unchiului Tom", ce descrie viaţa sclavilor afro-americani (n. red.).